

Elizabete enak dnevnik na svetlo dati, ki bo v 4 razdelkih obsegal: 1. popis vseh slovesnost ob nazočnosti Nju Velikanstev v Ljubljani na poti na Laško in iz Laškega nazaj gredé, — 2. zbirko vseh oklicov, pozivov itd. ta čas, — 3. zbirko vseh pesem, ki so o ti priliki na dan prišle, — 4. natančni popis postojnske jame kakoršna je dandanašnji; — sklepala se bo pa ta knjižica s pridjanim imenikom naročnikov svojih, ker ne bo prišla na prodaj v bukvarnicah, ampak se bo število iztisov ravnalo le po oglasu naročnikov. Gosp. dr. Etbin Kosta tedaj pozivlja vse, ki ga morejo podpirati v tem delu, naj mu podajo, kar vejo v ti ali uni zadevi, — kar so sami lepega napravili ali natanko vidili, — kar so slišali Nju Velikanstev ob mnogih priložnostih govoriti itd. „Pametnik ta — sklepa gosp. doktor svoj poziv v „Laib. Zeit.“ — ima priča biti, kako se je krajnska dežela ob vselem tem prigodku skazala izverstna v sijajnosti svojih naprav, v domoljubji in serčni udanosti do svojega cesarja“ — tedaj je treba tudi „združene moči“, slavno doversiti to početje.

Novičar iz raznih krajev.

Pri odhodu iz Tersta so presvitli Cesar deželnemu gosp. poglavarju pomorskemu izročili lastnoročno pismo, v katerem Teržanom Svojo zahvalo naznanjajo za serčni sprejem, s katerim so iznova razodeli svojo zvesto udanost, in hvalijo deželnega poglavarja za skerbno vodstvo vradnij in javnih naprav. Ubogim mestnim in teržaške ozemlje so Cesar darovali 3000 fl., Cesarica pa tudi milostnim ustanovam mnogo darov v dnarjih; — razun tega so dovolili Cesar, da se od novega leta naprej skozi 5 let nima od napolice, ajde, koruze, reží, ječmena, ovsa, boba, leče, graha, grahore in pa slada (molca) kakor tudi od turšične moke ne pri upeljanji nobena uvožnina ali col ne na colnijah v Istri in tudi ne na kvarnarskih otokih odrajtovati. — Benečani so napravljali dosihmal svoje slovesnosti Nju Velikanstvoma v čast na tergu sv. Marka in v gledišu, najsijajniše pa na morji; časnik „Gazz. di Venezia“ pravi: „mi nimamo zelenega drevja in cvetlic za slavne oboke; naša zemlja je morje; tū pa je napravila stara gospodarica slavne Adrije svečanosti, da se lepših nihče ne spominja“. — Da se žalostni nasledki od leta 1848 in 1849 zljajšajo in da bode soseski benečanski, buranski, malamokiški, muranski, kiodžiški in palestinski mogoče, iz nadlog razrušenega gospodarstva se izkopati, so Cesar tem soseskam milostljivo tistih 13 milijonov in 52.800 lir odpustili, ki so jih imele na dolg za menjavo soseskinega papirnatega dnarja v bankovce državnega zaklada plačati. — Mesca maja bota obiskala Cesar in Cesarica Budo-Pešt in skozi 7 tednov prebivala na Ogerskem. — Iz več dežel se sliši, da se je poslednje dni terda zima začela; sneg je zapadel več krajev, da še pošte niso mogle poredoma naprej; celó iz Turškega se piše (21. p. m.), da se je ostra zima začela in je snega na debelo padlo. — 29. dan p. m. se je snidel deželni zbor v Berolinu; kralj sam je začel zbor z nagovorom, v katerem je najvažniše to, kar o pravdi zastran Neuenburga pravi; resne besede je govoril, iz katerih je jasno, da se pruska vlada noče odpovedati pravici do te deželice, katero svojo imenuje, Švajcariji pa tudi svojo; „sedaj se ima pokazati — pravi zato neki švajcarski časnik — da Švajca ni hiša iz kvart, ampak da je terdno poslopje, mogočno v edinstvi svojih udov“. Iz Pariza piše telegraf, da je pruska vlada povabila vse velike vlade, naj ji pripomorejo k dosegi poprejšnega njenega gospodstva v Neuenburgu in naj se skliče zbor, ki bito razsodil. Vse je sedaj na tem ležeče, kakošnih misel bojo različne vlade in ali bojo edine v vsem. — Čudno je brati, kako neprenehoma sedaj zavolj turško-rusovskih zadev nekteri francozki

časniki in pa časnik „Nord“ napadajo angležke in avstrijsanske časnike; čedalje očitniše je iz vsega, da francozko-angležki zvezi bje zadnja ura. — Parobrodna rusovska družba si je kupila 40 parobrodov (ladij, ktere sopar goni) za černo morje. Angležem to obilno število čeravno kupčijskih rusovskih ladij na črnem morji ni nič všeč, ker mislijo, da v potrebi se utegnejo kupčijske ladije v vojne spreobrniti. — Iz nove cerkvene zaveze (konkordata) med rusovsko in papeževo vlado ne bo nič, kakor se iz Petrograda piše; rusovska vlada hoče le, da bitista zaveza, ki je bila 15. augusta 1847 pod rajnim carom Nikolajem sklenjena, pa je dosihmal le na papirji stala, moč zadobila; sicer pa je obljubil car Aleksander II. papeževemu poslancu, da ne bo krajsal pravíc rimsko-katoliški cerkvi. — Dva živa moža ene žene! Pred 12 leti se je v Santomislu na pruskem Poljskem oženil neki delavec z neko deklo, ki mu je povila dvoje otrok. Čez malo let se začne prepir med njima in zavolj nekega hudodelstva je bil mož na več let obsojen v ječo. Nekega dne doide iz jetnišnice naznani ženi, ki je služila in z zaslužkom svoja otroka redila, da je njeni mož umerl. Udova se čez več časa spet omoži. Kar se čez 4 tedne po poroki oglasi pri policiji njeni prvi mož, ki ni umerl, ampak neki drug z ravno takim kerstnim in rodovinskim imenom, in to je bilo vzrok, da se je ženi napak oznanila smert njenega moža. Policija pokliče ženo in ji pové, da njeni pravi mož živi; — ko ga zagleda, se prestraši — pa ga noče več zavolj razujzdanega življenja. Mož pa jo hoče in terdi prvo svojo pravico, — al tudi drugi terdi, da je zakon njegov po posvetnih in cerkvenih postavah veljaven, in jo tudi hoče. Vsi trije so katoliške vére.

Slovenske národne pesme

po Varaždinski okolici in po bližnjem Štajerskem.

Nabral M. Kračmanov.

2. Dragi v Koprivnici.

Lepe su mi sinokoše,
Gde mi rastu bele ruže,
Bele ruže, fiolice,
Nje mi beru divojčice,
Saka svomu i dragomu,
Ja pak tužna nemam komu.
Ja si vtèrgnem fiolecu,
Pak ju pošljem v Koprivnicu,
V Koprivničke bele hiže,
Gde mi dragi lista piše,
Niti piše nit spisuje,
Nego se za menom premišluje;
V Koprivničke oštarije,
Gde mi dragi vince pije,
Niti pije, nit natače,
Nego se za menom milo plače;
V Koprivničko ravno polje,
Kud mi dragi s plugom orje,
Niti orje, niti pluži,
Nego se za menom milo tuži.

3. Mato.

Ala, Mato, mamin tato,
Kak si prodal lepu Katu?
Za dva grozda muškatele.
Jeli ti je bilo milo?
Kak da mi je bilo milo,
Da je grozdje sladko bilo!
Hu, hu, hu, . . .

4. Miškec.

Roža cvela, roža cvela blizo Dunaja *),
Nju mi terga, nju mi terga mladi junačec,
Kaj mu ime, kaj mu ime mladi Miškec,
Nju mi nese, nju mi nese mladi divojki,
Kaj nji ime, kaj nji ime mlada Janica,
Zemi si nju, zemi si nju, mlada Janica,
Buš ljubila, buš ljubila mene Miškeca.

*) Vsaka verstica se ponavlja.